

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/105/2025
Identifikačné číslo spisu:	6322202016
Dátum vydania rozhodnutia:	24.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:6322202016.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu D. Š., narodeného XX. H. XXXX, U., J. XXXX/XX, zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Šramkom, Brezno, Mostárenská 9, proti žalovanému maloletému W. Š.I., narodenému XX. H. XXXX, bytom ako matka, zastúpenému J. X., narodenou XX. K. XXXX, T., O. K.L. XX/XX, zastúpenou advokátkou JUDr. Katarínou Hroncovou, Brezno, Dr. Clementisa 1214/4, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. BR-2C/55/2022, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. decembra 2024 sp. zn. 16Co/32/2024, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. decembra 2024 sp. zn. 16Co/32/2024 v jeho potvrdzujúcom výroku v časti týkajúcej sa náhrady trov konania a vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania z r u š u j e a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 10. januára 2024 č.k. BR-2C/55/2022-141 výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. o trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %, do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania.

1.1. Súd prvej inštancie rozhodol o žalobe, ktorou sa v tom čase maloletý žalobca domáhal zrušenia podielového spoluvlastníctva strán sporu a prikázania do výlučného vlastníctva maloletého žalovaného nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, okres Brezno, obec T., k.ú. T., ako parcela C-KN č. 869 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 434 m², parcela C-KN č. 870, záhrada o výmera 894 m², parcela C-KN č. 871/3, ostatná plocha o výmere 72 m² a rodinný dom súp. č. XX postavený na parcele C-KN č. 869. Zároveň žiadal, aby súd uložil žalovanému zaplatiť za odstupujúci spoluvlastnícky podiel finančné vyrovnanie vo výške 90.000 eur.

1.2. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca a žalovaný sa titulom dedenia po svojom otcovi stali podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností evidovaných na LV č. XXXX, okres Brezno, obec T., k.ú. T., a to rodinného domu s pozemkami. Podiel každého činí 1/2 k celku. Nehnuteľnosti užíva výlučne mal. žalovaný so svojou matkou. Žalobca podanou žalobou žiadal zrušiť

podielové spoluvlastníctvo s tým, že nehnuteľnosti majú byť prikázané do výlučného vlastníctva žalovaného pri zaplatení náhrady za podiel žalobcu. Neskôr žalobca navrhol, aby súd nariadil predaj nehnuteľností a výťažok rozdelil podľa veľkosti podielov. Žalovaný žiadal, aby súd žalobu zamietol z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

1.3. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci posudzoval jednotlivé spôsoby vyporiadania spoluvlastníctva v zmysle § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom uviedol, že pre vysoké náklady spojené s deľbou domu a nedostatok finančných prostriedkov minimálne na strane žalobcu dospel k záveru, že reálna deľba domu by síce technicky bola možná, ale vyžadovala by vysoké investičné náklady a v existujúcich osobných pomeroch spoluvlastníkov je prakticky nerealizovateľná. K druhému spôsobu uviedol, že prikázať nehnuteľnosť do výlučného vlastníctva jednému spoluvlastníkovi do úvahy neprichádzalo, pretože žiadna zo sporových strán nedisponovala finančnými prostriedkami na poskytnutie primeranej náhrady ustupujúcemu spoluvlastníkovi. Do úvahy preto prichádzalo len zrušenie podielového spoluvlastníctva predajom nehnuteľnosti a rozdelenie výťažku podľa veľkosti podielov. Okresný súd ešte predtým posudzoval, či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa pre použitie ust. § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pre ktoré nie je možné spoluvlastníctvo zrušiť. Súd prvej inštancie preto skúmal pomery na strane žalobcu ako aj na strane žalovaného. Žalobca má v súčasnosti zabezpečené bývanie u matky a ako študent športového gymnázia v Banskej Bystrici využíva aj internát. Naopak, žalovaný žije v predmetnej nehnuteľnosti nepretržite od narodenia. Súd nemal za to, že žalobca má aktuálny záujem osamostatniť sa a zabezpečiť si vlastné bývanie, keďže sám uviedol, že o samostatnom bývaní uvažuje až v budúcnosti. Z jeho výpovede vyplynulo, že hlavným dôvodom podania žaloby bolo získanie finančnej náhrady za spoluvlastnícky podiel, nie potreba riešiť vlastné bývanie. Naproti tomu žalovaný má k predmetu konania osobné väzby. Je to miesto, v ktorom žil so svojim zosnulým otcom. Má tam spolužiakov, s ktorými chodil do škôlky a teraz s nimi chodí do prvého ročníka základnej školy. Súd prihliadol aj k veku žalovaného, ktorý má len 7 rokov a spolu s matkou nemajú inú možnosť bývania. Na základe vyššie uvedeného preto súd dospel k záveru, že podanej žalobe nemožno vyhovieť, nakoľko v danom prípade sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa pre jej zamietnutie.

1.4. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), keďže nezistil existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa pre aplikáciu ust. § 257 CSP. Žalovaný bol v konaní úspešný, preto mu súd priznal voči neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie žalobcu rozsudkom z 19. decembra 2024 sp. zn. 16Co/32/2024 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia o výške trov.

2.1. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie správne prihliadol na dôvody hodné osobitného zreteľa na strane žalovaného vzhľadom na jeho osobné pomery, vek a odkázanosť na starostlivosť zo strany zákonného zástupcu, ktoré prevažujú v porovnaní s právom žalobcu na zrušenie spoluvlastníctva. Ďalej uviedol, že žalobca mohol považovať predošlé vyjadrenia zákonnej zástupkyne žalovaného v dedičskom konaní iba za vyjadrenie súhlasu s dohodou o predaji nehnuteľností. Pokiaľ v žalobe navrhol predaj nehnuteľností, potom mal preukazovať, že žalovaný nehnuteľnosti, resp. spoluvlastnícky podiel žalobcu skutočne nechce. Tvrdenie, že žalovanému súčasný stav vyhovuje preukazuje, že žalovaný je na ich užívanie odkázaný a nie to, že nehnuteľnosti nechce. Odvolací súd zdôraznil, že vyporiadanie spoluvlastníctva predajom nehnuteľnosti je podmienené zistením súdu, že žiaden spoluvlastník nehnuteľnosti nechce. Ide o skutkovú otázku, ktorú okresný súd nemohol uzavrieť len vyjadrením zákonnej zástupkyne žalovaného v dedičskom konaní, ale zohľadnil predovšetkým záujem čase vydania rozhodnutia. Taktiež dal do pozornosti, že pri predaji sporných nehnuteľností platí, že dokiaľ bude predaj nehnuteľností po jeho nariadení neúspešný, zostávajú nehnuteľnosti v spoluvlastníctve. Z uvedených dôvodov rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

2.2. K námietke týkajúcej sa trov konania uviedol, že dôvody pre nepriznanie náhrady trov žiadnej strane sporu, by existovali iba v prípade zrušenia a vyporiadania spoluvlastníctva, pretože v tom prípade treba vychádzať z toho, že súd je viazaný len žalobou a tým, čo za konania vyšlo najavo, a nie je viazaný navrhovaným spôsobom vyporiadania. Len v prípade zrušenia spoluvlastníctva výrokom súdu možno uzavrieť, že každá strana sporu nadobudla právo (iudicium duplex). Podľa odvolacieho súdu v

posudzovanom prípade mohli dôvody osobitného zreteľa uplatniť obe strany sporu, súd ich aj vo veci samej posudzoval, preto sa pri náhrade trov konania uplatní zásada úspechu v konaní tak ako správne rozhodol súd prvej inštancie.

2.3. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, preto je žalobca povinný zaplatiť trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške trov.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu v rozsahu výroku o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie a náhrade trov odvolacieho konania podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP. Navrhol, aby dovolací súd zmenil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu tak, že žiadnemu z účastníkov konania neprizná právo na náhradu trov konania.

3.1. Prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP a porušenie práva na spravodlivý proces videl žalobca v tom, že odvolací súd sa opomenul vysporiadať s jeho argumentáciou spočívajúcou najmä v dôvodoch osobitného zreteľa, na ktoré žalobca poukázal v priebehu konania, t.j. či sú dané dôvody pre rozhodnutie, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, poukazujú na postavenie účastníkov, keď žalobca ako študent nevlastní iný majetok a nedisponuje ani finančnými prostriedkami na úhradu trov konania. Dovolateľ tiež poukázal na to, že žalobca podal žalobu až po výzve žalovanému, na ktorú matka žalovaného nereagovala. Namietal tiež, že žalobca pri podaní žaloby nemohol predvídať výsledok sporu, ktorý závisel od úvahy súdu. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 425/2016 zo dňa 7. júla 2016, ako aj na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica 15Co/77/2024 zo dňa 26. 02. 2025, z ktorých relevantné časti citoval.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že sa nestotožňuje s názorom dovolateľa ohľadom prípustnosti jeho dovolania a navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod (§ 420 písm. f) v spojení s § 431 CSP) zároveň dôvodné.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolací súd už konštantne uvádza, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej intenzite, že došlo až k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a súčasne dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.

9.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie.

9.2. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

10. Dovolateľ prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP a porušenie práva na spravodlivý proces videl v tom, že odvolací súd svoje rozhodnutie o trovách konania dostatočne a presvedčivo neodôvodnil, keď sa nevysporiadal s jeho argumentáciou uvádzanou v odvolaní.

11. V danom prípade je predmetom dovolacieho prieskumu rozhodnutie odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania. Rozhodovacia prax dovolacieho súdu sa už ustálila v závere, že za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, možno považovať aj rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, preto je preskúmateľné v dovolacom konaní v zmysle § 420 CSP (I. ÚS 387/2019, I. ÚS 275/2018).

12. Z ustálenej judikatúry dovolacieho súdu vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou civilného sporového konania a ako také spadá pod čl. 46 ods. 1 ústavy, prostredníctvom ktorého sa zaručuje každému základné právo na súdnu ochranu. Súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo strany sporu na súdnu ochranu. Či je základné právo na súdnu ochranu naplnené reálnym obsahom (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 4 ústavy), určuje zákonná úprava náhrady trov konania obsiahnutá v CSP (§ 255 a nasl.). Procesné predpisy, ktoré upravujú náhradu trov konania, preto treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu.

13. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že tieto majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). K porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018 - bod 26., 5Cdo/57/2019 - body 9. a 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

14. Podľa § 387 ods. 3 veta druhá CSP odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

15. Dovolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany prednesené na súde prvej inštancie i v podanom odvolaní (§ 387 ods. 3 CSP). Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodnutí súdov, a tak vylúčiť svojvoľu v tomto procese. V právnom štáte by nemali vzniknúť pochybnosti, či sa súd s určitou, druhou stranou výslovne prezentovanou otázkou zaoberal, či nie; odpoveď by mala byť zrejma z odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany (aj na taký,

ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998).

16. Súd prvej inštalácie v odôvodnení rozhodnutia vo vzťahu k trovám konania uviedol, cit.: „O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), keďže nezistil existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa pre aplikáciu ust. § 257 CSP. Žalovaný bol v konaní úspešný, preto mu súd priznal voči neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%.“

17. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu týkajúcich sa náhrady trov konania uviedol, cit.: „Pokiaľ sa žalobca domáhal zmeny rozhodnutia vo výroku o jeho povinnosti nahradiť trovy konania žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný, odvolací súd uvádza, že dôvody, aby súd nepriznal náhradu trov žiadnej strane sporu, by existovali iba v prípade zrušenia a vyporiadania spoluvlastníctva, pretože v tom prípade treba vychádzať z toho, že súd je viazaný len žalobou a tým, čo za konania vyšlo najavo, a nie je viazaný navrhovaným spôsobom vyporiadania. Len v prípade zrušenia spoluvlastníctva výkonom súdu možno uzavrieť, že každá strana sporu nadobudla právo (iudicium duplex). 19.2. V posudzovanom prípade mohli dôvody osobitného zreteľa uplatniť obe strany sporu, súd ich aj vo veci samej posudzoval, preto sa pri náhrade trov konania uplatní zásada úspechu v konaní tak ako správne rozhodol súd prvej inštalácie.“

18. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštalácie vyplýva, že sa zaoberal existenciou dôvodov v zmysle § 257 CSP, k čomu však len stručne uviedol, že ich existenciu nezistil. Naproti tomu odvolací súd sa s odvolacou argumentáciou žalobcu ohľadom danosti dôvodov hodných osobitného zreteľa, príkladom postavením účastníkov, skutočnosťou, že žalobca ako študent nevlastní iný majetok a nedisponuje ani finančnými prostriedkami na úhradu trov konania, nijakým spôsobom nevysporiadal. Nereagoval ani na námietku, že matka žalovaného (ako zákonný zástupca) nereagovala na predžalobnú výzvu a snahu žalobcu o mimosúdne vyriešenie veci.

19. Nie je zrejmé ako odvolací súd dospel k záveru o nemožnosti nepriznania náhrady trov žiadnej strane sporu, teda, že dôvody, aby súd nepriznal náhradu trov žiadnej strane sporu, by existovali iba v prípade zrušenia a vyporiadania spoluvlastníctva, keď ustanovenie § 257 CSP naplnenie takejto podmienky nevyžaduje. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok a od zásady zodpovednosti za zavinenie. Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane.

20. Podľa ust. § 257 CSP môže súd výnimočne náhradu trov konania nepriznať, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Dôvody hodné osobitného zreteľa sú generálnym dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania a použitie tohto ustanovenia negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter.

21. Aplikácia uvedeného ustanovenia § 257 CSP prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov konania celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý je potrebné v rozhodnutí náležite odôvodniť. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane strán sporu. Pri skúmaní existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa prihliada súd jednak k majetkovým, osobným a sociálnym pomeroch strán sporu, ale rovnako je potrebné prihliadať aj k okolnostiam, ktoré viedli k uplatneniu práva na súde a dôležitým je aj správanie strán sporu pred a po podaní žaloby. Pokiaľ súd dospeje k

záveru, že pri zohľadnení vyššie uvedených kritérií by sa javilo priznanie trov konania ako neprimerane tvrdé, je na mieste aplikácia ustanovenia o trovách konania podľa § 257 CSP.

22. Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že odvolací súd sa napriek kogentnému ustanoveniu § 387 ods. 3 CSP nevysporiadal s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní, v odôvodnení rozhodnutia sa nevysporiadal s argumentáciou žalobcu k aplikácii § 257 CSP.

23. Pokiaľ odvolací súd vôbec nepristúpi k vysporiadaniu sa s podstatnými argumentami odvolateľa, tieto bez primeraného vysvetlenia ignoruje a neaplikuje relevantnú právnu úpravu, porušuje tým právo odvolateľa na spravodlivý proces (por. II. ÚS 120/2020).

24. Vzhľadom na zistenie, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f) CSP, dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v časti náhrady trov konania zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec v rozsahu zrušenia vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 450 CSP). Ako súvisiaci bolo potrebné zrušiť i výrok rozsudku odvolacieho súdu o náhrade trov odvolacieho konania (§ 441 CSP).

25. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.